A la hipocresia política
Xavier Cassany

Del 16 de novembre al 19 de desembre de 2020
al claustre del Centre Cultural La Mercè

ARTISTA:
Xavier Cassany

COORDINA::
Tomàs Pons

HO ORGANITZA:
Escola Municipal d'Art

Crec en una escultura que expressi sentiments universals contemporanis. Que el seu llenguatge sigui entenedor per l'espectador i doni un missatge directe amb un treball personal que no idealitzi la peça.

Aquesta peça, feta amb materials ordinaris d'ús quotidià, està composta per una figura humana i una màscara de quatre cares de ceràmica sense artificis luxosos.

Representa un hominoide futur, amb intel·ligència artificial, que rebutja la hipocresia política ja que, a l'estar programat, considera un error les mentides o mitges veritats. Ell estarà al servei permanent de les persones i no acceptarà les polèmiques artificioses.

Aquest pensament es troba en la nostra consciència diàriament. La política actual està plena d'elements que volen satisfer-se amb l'obtenció de poder i beneficis, oblidant les necessitats reals dels seus votants.

La meva voluntat és emprar l'escultura per expressar denúncies socials.

Xavier Cassany

***A la hipocresia política* de Xavier Cassany**

Sempre he considerat que l'artista contemporani té el deure de representar el seu temps, tant amb l'estètica com amb les idees. El verdader creador és el que aporta una reflexió nova, és el que indaga en el que ha de venir mitjançant la forma o el pur concepte, o bé les dues coses com el cas de Cassany.

El títol de denúncia "a la hipocresia política", penso que tots hi estaríem d'acord, resumeix cap a on vira el món d'avui. Una actitud negativa que es reprodueix i camufla sense aturador.

Cassany vol arribar a l'espectador amb el seu contrari, la veritat; i ho fa de forma simple i neta, utilitzant elements que té al seu taller: ferro, fil i fang. Fusiona materials de textures molt variades, a priori difícils d'encaixar, però en canvi treballats amb enginy i saber fer aconsegueix un resultat lloable.

HO ORGANITZA:
Ajuntament de Girona

HI COL·LABORA:
Diputació de Girona
Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Esqueix artístic

Em considero, de base, alumne de l'EMA, en la qual he rebut la meva formació artística més profunda. En iniciar-me com a pintor era autodidacte, però l'any 1987 vaig estudiar figura a l'EMA amb l'excel·lent professora Mercè Huerta, durant tres anys. Ella estava molt influenciada pel color de Cézanne i havia rebut classes de Fita i d'Isidre Vicens. El seu ensenyament es basava en el dibuix de línia i en quadrar els espais buits de la figura, però quant al color ens deixava llibertat personal. La seva qualitat de formació ens va emocionar tant que ens acabàrem cohesionant en un grup, Dotze d'Art, a partir del moment en què ens vàrem independitzar.

En aquestes dates vaig refer el meu llenguatge artístic, que empraré des d'aleshores en la pintura i que faré evolucionar acostant-me a l'expressionisme alemany, però amb les característiques catalanes que sorgeixen de la nostra personalitat llatina.

En el temps, quan m'ha convingut, he retornat als orígens sense complexos, en un aprenentatge continu. Fa pocs anys, per aprendre la tercera dimensió amb el professor Tomàs Pons (Tompep) vaig retornar a aquesta casa. Ell, amb paciència, ens va formar perquè amb la matèria poguéssim fer servir l'eina de la tercera dimensió. En el meu cas per a un art que expressi sentiments universals contemporanis. Que fos entenedor per l'espectador, i li donés un missatge directe a través d'un treball personal que no falsegés la peça.

A partir d'aquesta conquesta, recentment, vaig tenir la necessitat d'aprendre esmalt per afegir a l'escultura. Per tant, vaig anar a la classe de ceràmica de Providència Casals. El món de l'art no l'acabaràs mai si estàs disposat a reconèixer la teva ignorància, i a més, si hi afegeixes altres coneixements com filosofia o literatura.

La meva voluntat és emprar l'art i, en aquest període ambivalent amb l'escultura, per expressar denúncies socials. Aquesta obra és una síntesi dels ensenyaments rebuts a l'EMA i un reconeixement al seu treball.

La peça presentada, A la hipocresia política, està feta amb materials ordinaris d'ús quotidià, i consta d'una figura humana que representa un hominoide amb intel·ligència artificial, que rebutja la hipocresia política i no accepta les polèmiques artificioses. La intel·ligència artificial està d'actualitat transcendental, en una falca mediàtica a la nostra ment, i així, la nostra consciència en raona diàriament l'acceptació. Com també la política actual està plena d'elements que es volen satisfer amb l'obtenció de poder i beneficis, oblidant el deure a les necessitats reals dels seus votants i les llibertats compartides. Aquests fets em fan preveure la peça presentada que uneix el dos conceptes.

Si teniu res a dir, poseu-hi constància.

Xavier Cassany Masó

El ferro soldat és la línia de dibuix del cos, el fil del teixit representa la matèria externa del ciborg, un cor simulat de gel que no pot sentir emocions i un disc dur per cervell. Aquest és el nostre home del futur amb intel·ligència artificial regit per un sistema binari. 0 -1, que no admet mitges veritats. O hi ha llum o hi ha foscor.

Vet aquí la profunda reflexió que ens aporta la contemplació d'aquesta obra de Cassany: un rebuig a una societat falsa que s'amaga darrere la hipocresia. Aquest ésser futurista no admet les quatre màscares de ceràmica que representen el polític corrupte: la desídia, la conxorxa, l'autosatisfacció i la cara de pòquer.

És interessant observar, estilísticament parlant, que en l'escultura de Cassany hi ha ressonàncies llunyanes de l'obra titulada El profeta (1915) del pintor metafísic De Chirico. Els dos artistes han imaginat uns maniquins sintetitzats. Fins i tot, és curiosa la coincidència en la postura asseguts en un cub. Aquest home robot, tema emprat en el segle XX per De Chirico, Cassany el reutilitza en ple segle XXI per fer la seva denúncia. La conclusió és que tenim la sort que, a través de l'art, conservem l'escletxa de llibertat de pensament de cara a l'esdevenidor.

Maguí Noguer Torres
Directora de la Fundació Valvi